

ALKONYAT A VÁROS-SZÉLRŐL.

Szökik már a fény. Lám: a szótlan, magos
tetőkön szalad, száll, s a józan tetők
kigyúlnak, lobognak. Szelid máglya most
a város, mely ott ég a hegy-láb előtt
a fál-völgy ölében. — Tovább száll a fény,
fogas dunna-felhők ezüstjén lebeg
— finom pír az arcon. Tovább száll a fény,
a mély ég színén még kicsit tetszeleg,
s tovább száll megint, és a mély elnyeli. —
A tárgyak homályos szívéből kilép
a fátylas sötétség. Siet, s meglepi
a földet; csomókban lapul szerteszét,
csorog mint a víz, és pocsétákban áll
a bokrok tövében, — s a jég-arcu hold
elindul hős útján, fehér, nagy madár,
elindul hős útján a vak fák alól.

FRISS EMLÉK.

Karcsú és sárga csónakkal jött,
emelő meleg égett;
két hosszú, barna copija volt,
fürkész szeme arcomra tévedt.

Másfél órára rá el is ment,
fürdőruhája sárgán
még vissza-visszavillozott,
s a nap szikrázott gyöngé vállán.

Felhőt húzott az ég a vízből,
ő belefoszlott gyorsan,
s nem is volt már. Most sincs, csupán
éles-sárgás emléke harsan.

Majd jön az éjjel és az álom
új képek szivacsával,
s kitörlődünk egymásból, mint
az étel-íz mosogatással.